

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ (Λουκ. 18, 35 -43)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Φιλοθέη, στις 1/12/2002)

1. Άνοιξε το παράθυρο. Αμέσως!

Σήμερα ακούσαμε στο ευαγγέλιο ότι ο Χριστός πήγαινε στην Ιεριχώ. Και πριν μπει στην πόλη συνάντησε έναν ζητιάνο τυφλό που ζητούσε ελεημοσύνη. Αυτός όταν άκουσε ότι περνάει από εκεί ο Χριστός άρχισε να φωνάζει:

-Ιησού, υιέ του Δαυίδ, λυπήσου με και εμένα.

Ο Χριστός πήγε κοντά του και του είπε:

-Τι θέλεις να σου κάνω;

Και εκείνος απάντησε:

-Να αναβλέψω. Να ξαναδώ.

Και ο Χριστός του απάντησε μια λέξη: «ανάβλεψον». Δηλαδή σαν να ρωτά κάποιο παιδάκι που παίζει κρυφτό: «να ανοίξω τα μάτια μου;». Και να του λείει το άλλο: «άνοιξέ τα». Και να τα ανοίγει. Τόσο απλό πραγματάκι. Ή «να το ανοίξω το παράθυρο;» «Και δεν το ανοίγεις». Και ανοίγει το παράθυρο. Έτσι με το λόγο του Χριστού άνοιξαν αμέσως τα μάτια του τυφλού και ανέβλεψε. Και έβλεπε καθαρά όπως κάθε υγιής άνθρωπος. Γιατί;

Η απάντηση είναι απλή. Ο Χριστός, παντοδύναμος όντας, Θεός αληθινός, που δημιούργησε τον ήλιο, τα άστρα τους ανθρώπους, τα ζώα όλα, με όλες τις λεπτομέρειες που έχει ο οργανισμός του καθενός μας, έχει την δύναμη, όταν θέλει, να λείει κάτι και να γίνεται.

Οι νόμοι της φύσεως όπως τους ξέρουμε, δεν είναι νόμοι για τον Θεό. Για την φύση είναι. Ο Θεός είναι πάνω από τους φυσικούς νόμους και κάνει ό,τι θέλει, γιατί είναι παντοδύναμος. Και το «ό,τι θέλει» είναι καρπός της αγάπης του. Γιατί έφτιαξε τον κόσμο από αγάπη και καλωσύνη.

2. Αυτό είναι φως!

Και αν επιτρέπει κάτι κακό μέσα στον κόσμο είναι γιατί εμείς παθαίνουμε μία αλλοτρίωση. Ποιά είναι η αλλοτρίωση; Νομίζουμε ότι αυτός ο κόσμος είναι δικός μας. Και άμα τον χορτάσουμε, ευρίσκουμε εδώ την ευτυχία, την χαρά και τη ζωή. Και έτσι για το ποιός θα φάει περισσότερο, ποιός θα πιεί περισσότερο, ποιός θα γλεντήσει και θα απολαύσει περισσότερο, χάνουμε την ψυχή μας. Και κάνουμε τη ζωή των άλλων και τη ζωή στον κόσμο όλο κόλαση.

Γι' αυτό ο Θεός επιτρέπει να έρχονται προβλήματα... Πρώτα επέτρεψε τον θάνατο. Μετά επέτρεψε τις αρρώστιες και άλλα προβλήματα που έρχονται για να μας ξυπνάνε. Να καταλαβαίνουμε ότι η ευτυχία δεν είναι η απόλαυση, αλλά είναι η ζωή κοντά στο Θεό. Και να απομακρυνόμαστε από το κακό, για να μην γίνουμε δαιμόνια με σάρκα. Γιατί όποιος κολλάει στο κακό και δεν ξεκολλάει δαιμονοποιείται.

Και είναι χίλιες φορές προτιμότερο, με την παιδαγωγία του πόνου, ο άνθρωπος να καταλαβαίνει ότι έκανε λάθος, να μετανοεί. Γιατί ο πολυεύσπλαγχνος Θεός δέχεται ακόμη και τον ληστή, όταν δηλώνει ότι έκανε λάθος. Παρά να μένει ο άνθρωπος στην άνεση και την καλοπέραση και να «πουλάει πνεύμα» ότι με το κακό κερδίζει ο άνθρωπος στον κόσμο.

Γι' αυτό είχε επιτρέψει να μείνει εκείνος ο άνθρωπος τυφλός και γι' αυτό επιτρέπει ένας άλλος να πάθει κάτι άλλο. Γιατί όμως να το πάθει τούτος και γιατί όχι άλλος, μη το ρωτάμε εμείς που είμαστε με λίγο μυαλό και δεν έχουμε την σοφία του Θεού. Αλλά ας ανοίγουμε τα μάτια μας να καταλαβαίνουμε τι θέλει να μας πει.

Ο Χριστός άνοιξε τα μάτια του τυφλού για να δείξει ότι το φως είναι δικό Του. Και το διαχειρίζεται όπως θέλει. Εμείς πρέπει να καταλάβουμε, ότι δεν μας αρκεί το φως που έχουμε από τα μάτια, αλλά χρειαζόμαστε και ένα άλλο φως για να βλέπουμε τον Θεό και τα έργα Του. Δηλαδή χρειάζεται να είναι ανοικτά και τα μάτια της ψυχής μας. Το λέμε αυτό γιατί άνθρωποι που ήταν στραβοί με τα «έξω» μάτια, ήταν ανοιχτομάτηδες με «τα μέσα». Επί παραδείγματι, ο μεγάλος Πατριάρχης Ιακώβ ήταν τυφλός. Δεν έβλεπε καθόλου τον γύρω του κόσμο. Αλλά ξέρετε τι έβλεπε; Το μέλλον έβλεπε. Και όχι τι θα γίνει αύριο, αλλά τι θα γίνει μετά από χιλιάδες χρόνια. Και προέλεγε τα μέλλοντα. Και έκανε προφητείες για τον Χριστό. Πράγμα που σημαίνει: το μυαλό του και η καρδιά του, ήταν γεμάτα φως θεϊκό.

Κάποια φορά, κατέβηκε ο μέγας Αντώνιος στην Αλεξάνδρεια. Εκεί βρήκε ένα γεμάτο αρετές και σοφία Θεού χριστιανό. Που ήταν εντελώς τυφλός. Όταν τον είδε του είπε:

-Μη λυπάσαι που δεν έχεις μάτια σαν εκείνα που έχουν οι μύγες και τα κουνούπια. Να χαίρεις που έχεις μάτια αγγέλων. Και βλέπεις τον Θεό και την δόξα Του.

Αυτά τα μάτια είναι χίλιες φορές προτιμότερα.

3. Το χειρότερο τυφλοπάνι

Αλλά όπως όταν αρρωστήσουν τα μάτια του σώματός μας, ψάχνουμε για κολλύρια και κάνουμε εγχείριση, για να τα καθαρίσουμε, έτσι πρέπει να φροντίζουμε να καθαρίζουμε και τα μάτια της ψυχής μας. Για να αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε πιο σωστά τον Θεό. Την καλωσύνη Του. Την αιώνια ζωή και την αξία που έχει η δική μας πίστη και τα καλά μας έργα. Και προπαντός την αξία που έχει το ότι ο πολυέλεος Θεός ήλθε στον κόσμο και έγινε άνθρωπος για μας. Για να μας διδάξει, να μας συνετίσει, να μας δείξει τον δρόμο Του. Να μας πάρει κοντά Του.

Όμως εμείς τι κάνουμε; Έχετε δει καμιά φορά παιδιά να παίζουν το τυφλοπάνι; Παίρνουν ένα πανί, το δένουν στα μάτια τους και παριστάνουν τον τυφλό. Και αρχίζουν να περπατάνε ψάχνοντας με τα χέρια τους να βρουν το φίλο τους, μη ξέροντας που είναι. Και παίζοντας παραπατάνε, πέφτουν κάτω, γεμίζουν λάσπες, και γελάνε.

Κάτι το ανάλογο συμβαίνει με τους μεγάλους που παίζουν με την αιώνια ζωή σαν τα μικρά παιδάκια. Δεν θέλουν να ανοίξουν τα μάτια της ψυχής τους. Φοράνε μόνοι τους το τυφλοπάνι, όταν κάνουν το κακό και φεύγουν από την Εκκλησία. Δεν τους αρέσει το Ευαγγέλιο και δεν τους αρέσει ο λόγος για την αιώνια ζωή. Αυτοί βάζουν μόνοι τους το τυφλοπάνι. Και τότε τι γίνεται;

Μη βλέποντας, παραπατάνε και πέφτουν. Σε τι πέφτουν; Την μια φορά πέφτουν σε κλεψιά, την άλλη σε βλαστήμια, την άλλη σε κατάκριση, την άλλη σε συκοφαντίες. Και σε τι δεν πέφτει ο άνθρωπος όταν ξεχάσει τον νόμο του Θεού και το θέλημά Του. Μερικές φορές μάλιστα γελάει μ' αυτά τα κατορθώματά του αντί να συνετιστεί.

Πώς όμως θα αποκτήσουμε το φως;

Σε ένα χωριό, στην αυλή της Εκκλησίας, ήταν μια βρύση που έβγαζε δροσερό νερό. Οι χωρικοί είχαν το συνήθειο: μόλις χτύπαγε η καμπάνα της αναστάσεως, ορμούσαν όλοι στη βρύση. Έπαιρναν νερό και έπλεναν τα μάτια τους. Τους ρωτούσαν οι επισκέπτες:

-Γιατί πλένετε τα μάτια σας με νερό την ώρα της αναστάσεως;

-Γιατί θέλουμε να μας τα πλύνει ο Θεός τα μάτια, να μας τα ανοίξει, να βλέπουμε σωστά την ανάσταση και το νόημά της. Να βλέπουμε σωστά τη ζωή.

4. Πώς λοιπόν ανοίγουν τα μάτια;

Πώς λοιπόν ανοίγουν τα μάτια;

Πρώτα απ' όλα, χρειάζεται να παρακαλέσουμε και εμείς τον Κύριο, όπως ο τυφλός.

-Τι θέλεις; τον ρώτησε ο Χριστός.

-Να αναβλέψω. Κύριε, βόηθα με να ανοίξω τα μάτια της ψυχής μου, να καταλάβω το θέλημά σου.

Σε μία ευχή της Λειτουργίας αναφέρεται, ποιά είναι τα μεγαλύτερα πράγματα στον κόσμο όλο. Λέει η ευχή:

«Εν τω παρόντι αιώνι, η επίγνωσις της αληθείας του Θεού και εν τω μέλλοντι η αιώνια ζωή».

Τι την θέλεις τη ζωή άμα δεν πας στην αιώνια ζωή; Και πας στην αιώνια κόλαση; Υπάρχει μεγαλύτερο φιάσκο; Μεγαλύτερο ξέπεσμα; Μεγαλύτερη καταστροφή; Τι να το κάνεις και αν μπόρεσες σ' αυτό το διάστημα είτε σαν νέος είτε σαν μεγαλύτερος να γλεντήσεις γερά μερικές ημέρες; Δεν χόρτασες γι' αυτή τη ζωή, θα έχεις χορτάσει για την μέλλουσα; Το γλέντι σου, το ξέχασες την άλλη κι' όλας μέρα. Έπαυσε να σου δίνει χαρά και ενθουσιασμό. Και νομίζεις ότι σου δίνει κάτι για την αιώνια ζωή;

Πόσο απατιώμαστε και θαυμάζουμε πράγματα που άμα κανείς θελήσει να τα αξιολογήσει, είναι ένα στρογγυλό μηδενικό. Κυνηγάμε το μηδενικό και ξεχνάμε τον πλούτο που είναι ο έσω άνθρωπος. Η υπακοή στο Θεό. Η καλλιέργεια της αγάπης, η πίστη και όλες οι άλλες αρετές που τις καλλιεργούμε με την χριστιανική, την ευσεβή ζωή.

Γι' αυτό η αγία μας Εκκλησία, τον πλούτο και τις διασκεδάσεις ξέρετε πώς τις λέει; Απάτη. Η απάτη του πλούτου και η απάτη των ηδονών. Και ξέρετε ποιός τα πρωτοείπε αυτά τα δύο λόγια; Ο απόστολος Παύλος μέσα στην Αγία Γραφή. Ας φαντασθούμε λοιπόν από αυτό, πόσο κακό είναι.

Να είναι κανείς τυφλός σωματικά το καταλαβαίνουμε. Να προσπαθούμε όμως, να καταλάβουμε πόσο κακό είναι η έλλειψη του θείου φωτός στην ψυχή μας.

Ας παρακαλέσουμε τον Κύριο να μας φωτίζει, να μας δυναμώνει, να ανοίγουμε τα μάτια μας για να βλέπουμε το φως Του. Γιατί διαφορετικά τον εαυτό μας ζημιώνουμε. Να μην επιτρέψει ο Κύριος να μείνει κανείς στο σκοτάδι αλλά όλοι να γυρίσουμε στο φως. Αμήν.-